

The book cover features a large, arched window with a black frame. The window looks out onto a dark blue forest at night, with silhouettes of evergreen trees and numerous small, glowing red and white butterflies or fireflies. The window is flanked by heavy, textured red curtains. On the right curtain, a black silhouette of a creature with long, thin limbs is clinging to it. At the bottom center, a small silhouette of a girl with pigtails stands on a dark floor, looking out the window. Her reflection is visible on the floor. The overall color palette is dominated by deep blues, reds, and black.

CO TO ČIHÁ V TEMNOTĚ?

CO ŽIJE
V LESÍCH

LINDSAY CURRIE

CO ŽIJE
V LESÍCH

WHAT LIVES IN THE WOODS
Copyright © 2021 by Lindsay Currie

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Punčochářová, 2022
Cover © Matt Saunders, 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-2709-4 (pdf)

LINDSAY CURRIE

CO ŽIJE V LESÍCH

Pro Johna, Roba, Bena a Ellu.

*Děkuji, že jste mě poslali na tvůrčí pobyt,
během kterého byla zažehnutá jiskra pro tuto knihu.*

Jste nejlepší!

KAPITOLA PRVNÍ

„Kam že to pojedeme?“ Kousky Leova preclíku letí až na mamčinu oblíbenou deku.

Taťka se zakaboní a natáhne ruku, aby jemně položil talíř na stůl. Snažím se potlačit smích při myšlence, že se nápadně podobá ošetřovateli, který se opatrně snaží nakrmit lva. Teda až na to, že Leo by nebyl lev, ale spíš... nevím, něco jako divoké prase?

„Pojedeme do Saugatucku,“ řekne nakonec taťka s triumfem v očích. „To je v Michiganu.“

„Bude se vám to moc líbit!“ Mamka vykoukne z kuchyně a povzbudivě se na nás usměje. Vlasy má svázané červeným šátkem a tváře má celé růžové, nejspíš od horka z trouby. Mamka nikdy nevařila ráda, ale poslední dobou se to snaží změnit. Říká, že naučit se péct je její nové předsevzetí, i když není začátek roku, ale léto. Bohužel to nezačalo úplně nejlíp. Včera z trouby vzešly na uhel spálené sušenky. A chleba, který upekla minulý týden, chutnal (a byl cítit) asi tak, jako kdyby někdo dal do trouby Leovy zpcené ponožky. „Saugatuck je malebné městečko u Michiganského jezera.“

Leo nechápavě svaští obočí. „Ale Chicago je přece taky u Michiganského jezera. Proč máme jet do Michiganu, abysme se podívali na jezero, který máme pár bloků od sebe?“

Tatka se zasměje. „To je sice pravda, ale Saugatuck je jenom něco přes dvě hodinky cesty a vypadá to tam úplně jinak než v Chicagu. Bude to pro nás příjemná letní dovolená. Jsou tam super obchůdky, galerie...“ Oči mu spočinou na Leově preclíku. „A restaurace! Spousta restaurací.“ Pak obrátí hlavu ke mně. „Ty jsi ještě nic neřekla, Gin. Co si o tom myslíš?“

Dobrá otázka. Popravdě řečeno jsem zatím nic neřekla, protože ještě nevím, *co* si myslet. Představa dovolené se mi líbí, ale tohle je nějak moc... narychlo?

„Ginny?“ zeptá se znovu tatka se starostlivým výrazem. „Jsi v pohodě?“

Kývnu hlavou. „Jo jo. Jenom přemýšlím, kdy vyrazíme.“

„Za tři dny,“ odpoví tatka.

Za tři dny znamená v sobotu. To je pořád dost narychlo, ale aspoň budu mít čas si sbalit. „Takže budeme pryč na víkend?“

Po příliš dlouhé pauze nakonec řekne: „Ano i ne. Vlastně tam budeme měsíc.“

„Měsíc?!“ vykřikneme s Leem současně. Tak dlouho jsme ještě nikde nebyli! Tatka pořád pracuje a nedělá skoro nic jiného, než že zkoumá a opravuje staré budovy v Chicagu, takže někam jedeme jen málokdy. Kvůli tatkovým klientům a mamčinyým studentům je prakticky nemožné dostat se mimo město.

Je fakt, že by to *byla* příjemná změna. Mamka i tatka vypadají dost nadšeně. Možná by to mohlo být fajn. Akorát...

„Počkat! Co můj kurz psaní? Začíná příští týden. Když budeme pryč měsíc, většinu ho zmeškám.“

Tatka si s mamkou vymění zasmušilý pohled. „Zlato, o tom si s tebou potřebujeme promluvit. V září začíná další kurz. Budeme tě muset přepsat do něj.“

„V září?“ zalapám po dechu. To už budu v osmé třídě. Škola bude v plném proudu, takže budu mít úkoly. Pozemní hokej. Sbor. Budu toho mít moc na to, abych mohla dva večery v týdnu chodit na kurz, i když bych moc chtěla. „Nemůžu jít v září!“

Tatka odevzdaně rozhodí rukama. „Promiň. Víím, že to není ideální, ale tenhle výlet je vážně skvělá příležitost. Nemůžeme si ji nechat ujít.“

Nemám slov. Na kurz psaní detektivek jsem se svou nejlepší kamarádkou Erikou zapsaná už týdny. Nic, co mě donutí se ho vzdát, není skvělá příležitost.

„A víím, že měsíc zní jako dlouhá doba, ale až to tam uvidíš, budeš ráda. Nebudeme bydlet jen tak někde. Budeme bydlet na *zámečku*.“ Na slovo *zámeček* dá speciální důraz. „Jmenuje se to Woodmoorské panství a je tam dvacet šest pokojů! Představ si, jaké to bude, mít tolik místa jen a jen pro nás. Teoreticky bys každý den mohla psát v jiné místnosti!“

Jeho nápadu se střídáním místností se mírně zasměju. Dvacet šest pokojů, ale my máme být jedinými hosty? To zní nějak divně. „Co to je? Hotel nebo penzion se snídaní?“

„Ani jedno,“ řekne tatka s potutelným úsměvem. „Vlastně to vůbec není určené k ubytování hostů, ale zatahal jsem za pár nitek a my se tam ubytovat můžeme.“

Přimhouřím oči. Kdybychom byli v detektivce, byl by tohle přesně ten moment, kdy si uvědomíte, že někdo buď lže, nebo skrývá pravdu. Nesedí to.

„Když to není resort, hotel ani penzion, co to teda je?“ zeptám se.

„Je to tak trochu muzeum,“ odpoví. „Woodmoor ve třicátých letech dvacátého století postavil jeden milionář z Chicaga.“

„Budeme bydlet v *muzeu*?“ Čím víc toho taťka říká, tím pochybnější to všechno je. Nakloním se, strčím do Leových žeber a hodím na něj významný pohled. Leo to pochopí, přestane vybírat zrnka soli ze svého preclíku a znovu zaměří pozornost na taťku.

„Přesně.“ Taťka před nás posune fotografii. Na ní je vidět rozlehlá cihlová budova, která nejspíš stojí na kopci. „Lidi si potrpí na krásně zrekonstruované budovy, ale já rozhodně chci dát do pořádku tuhle!“

No jasně. Já to věděla! Tohle není dovolená. Je to další taťkuv projekt. Možná jeho práci nerozumím úplně, ale to nejdůležitější chápu. Zkoumá historii různých budov, aby je mohl opravit do původní podoby. To znamená, že drtivá většina toho, na čem pracuje, jsou staré budovy. A „staré“ skoro vždycky znamená „polorozpadlé“.

Podívám se zpátky na fotografii. Vsadím se, že tenhle zámek je pěkná ruina. Určitě je tmavý, chladný a v každém rohu je pavučina. A kvůli *tomu* zmeškám kurz psaní?

„Ale je tam tělocvična? Jak budu trénovat?“

„Zvládneš to jeden měsíc bez basketbalu, Leo,“ zazní mamčin hlas z kuchyně. „Stejně potřebujeme pauzu od naší každodenní rutiny. Tady se člověk nezastaví.“

Nemůžu tomu uvěřit. Proč musíme překopat celé naše léto kvůli jedné jediné zakázce?

Protože majitelé nabídli taťkovi hodně peněz. Tenhle zámek by mohl být jako ten hotel, který taťka před pár lety pomohl renovovat. Byl starý a zchátralý a jeho majitelé řekli, že když se něco nezmění, zkrachují. Taťka tu práci vzal a dneska je ten hotel pořád plný a skoro tak populární jako některé slavné hotely.

Majitelé byli zoufalí. Hodně zoufalí. A ti majitelé v Michiganu musí být zoufalí taky. Ale proč?

„Je na tom zámečku hodně závad?“ zeptám se. „Jako třeba že může každou chvíli spadnout nebo je to tam plný plísně nebo tak něco?“

Tatka otevře pusu, ale hned ji zase zavře. Mamka znovu vykoukne z kuchyně a v očích se jí odráží spíš „ajaj“ než „hurá, dovolená“.

Ups.

„Hodně závad ne, to ne,“ začne tatka znepokojeným tónem. „Jenom by ho majitelé chtěli začít využívat na různé akce. Víš, jako jsou třeba svatby a další velké oslavy. Chtějí, abych se na to podíval a zjistil, jak to místo dát trošku do pucu, udělat ho o něco... *příjemnější*. Ale samozřejmě zachovám jeho historickou hodnotu.“

Založím si ruce na prsou. „Jestli je to tak velký a skvělý, jak říkáš, proč by to mělo být složité? Lidi by tam přece měli chtít pořádat akce, ne?“

„No, není to tam teď úplně ve stavu, kdy by to šlo. Navíc kolem toho místa *tak trochu* kolují nějaké pověry.“

„Jaký pověry?“ zeptám se a cítím, jak mi přechází mráz po zádech.

„Nic, čeho byste se měli bát. Nepotřebujete vědět nic kromě toho, že ve Woodmooru je krásně a že si užijeme super léto.“

No, takže je to jasné. Rozhodně něco skrývá. Snažím se zbavit husiny, která mi vyskakuje na rukou, ale nedaří se mi to. O tom místě se určitě povídají opravdu hrozné věci. Musí to tak být. Jestli jsou jeho majitelé tak zoufalí jako majitelé toho hotelu, tak je tam nějaký závažný problém, který chtějí, aby náš tatka vyřešil.

Možná tam někdo umřel. Nebo možná víc lidí! Možná se všichni lidi v tom muzeu otrávil nebo se dovnitř vloupal medvěd a všechny je zabil! Počkat, jsou vůbec v Michiganu medvědi?

Položím hlavu do dlaní, zatímco se mi v ní honí děsivé myšlenky. To je přesně to, proč jednou budu spisovatelka jako Agatha Christie. Vůbec jsem ji neznala, dokud jsme ve škole nedostali za úkol přečíst si jednu z jejích detektivek. Bylo to *neuvěřitelné*. Od té doby čtu co nejvíc jejích knížek. A rozhodla jsem se, že jednou budu taky psát detektivky. Moje představivost prostě nejde vypnout.

„Vypadá to, že budeme bydlet ve strašidelném domě,“ ušklíbne se Leo. „To je pro tebe dokonalá příležitost, vid', Sherlocku?“

Odstrčím ho a zasténám. Tenhle výlet do Michiganu znamená, že Erika nejspíš půjde na kurz sama. I kdybych na něj začala chodit v září, budu tam pak taky sama. A teď se dozvím, že celé čtyři týdny budeme trčet v rozpadající se staré barabizně? Ani náhodou. Jestli taťka plánuje strávit polovinu léta v Michiganu, bude muset jet beze mě. Já stoprocentně, rozhodně, nekompromisně nikam nejedu.

KAPITOLA DRUHÁ

O tři dny později Saugatuck, Michigan

„Neříkal někdo, že nikam nejede?“ utahuje si ze mě Leo.

„Sklapni,“ zavrčím na něj a natáhnu si nohy, co nejvíc to v naší stísněné minidodávce jde. Když tatka říkal, že je Saugatuck jen něco přes dvě hodiny cesty, rozhodně nevzal v úvahu silniční provoz, protože už v autě sedíme přes tři. Když se k tomu připočte hodinový časový posun, je už po třetí hodině odpoledne. „Mohl ses za mě v celý týhle záležitosti trochu postavit, víš?“

„Zklidni hormon, Gin,“ řekne Leo a přehazuje si přitom svůj basketbalový míč z jedné ruky do druhé. „Chováš se jak mimino. Nebude to tak hrozný.“

Zakroutím hlavou. Můj brácha někdy umí být pěkný tupoun. Je o osmnáct měsíců starší, takže by se dalo očekávat, že bude chytřejší než já, ale opak je pravdou. Je akorát větší a smradlavější. „Jak myslíš. Ale nechod' za mnou, až ti konečně dojde, že nás tatka stěhuje do nějaký starý děravý budovy, co má ve stěnách azbest.“

„Jak víš, že je děravá a je tam azbest?“ zeptá se a rozesměje se, když uvidí můj zkroucený obličej. „Ahá, jasně. Nijak.“ Po chvilce ticha se zeptá: „Co je azbest?“

„Zapomeň na azbest.“ Natočím se, abychom byli tváří v tvář.
„A odkdy jsi vůbec pan Optimista? Nebudeš tam mít basket ani kámoše. *Měsíci!*“

Můj bratr mávne rukou. „No jo, no jo. Já vím. Ale v Saugatucku jsou dvě veřejný basketový hřiště. Mamka říkala, že mě tam kdykoliv hodí. Určitě si tam budu moct s nějakýma lidma zahrát.“

Odmlčí se a podívá se na mě jedním ze svých pohledů, které z duše nenávidím. Je to ten pohled, kdy se snaží chovat jako dospělý, i když je mu jenom čtrnáct. „Myslím, že jsi takhle příšerně otravná, protože jsi chtěla do pětihvězdičkového hotelu. No, ale do žádnýho nejedeme. Tak se s tím smíř.“

Naštvaně odfrknu a zabořím se zpátky do sedačky. Jasně, to je přesně to, co si můj brácha myslí, že se se mnou děje. Věnuje mi méně pozornosti než úkolům. Ale od rodičů jsem čekala víc. Myslela jsem, že vědí, co pro mě ten kurz psaní znamená. No, asi jsem se spletla.

„Hele,“ štouchne do mě Leo. „Nechtěla jsi takový ten starý přístroj na psaní?“

„Myslíš psací stroj?“ zeptám se ho a snažím se přitom potlačit smích. „Jak to s tím souvisí?“

Obrátí oči v sloup. „Myslím, že jsem právě jeden zahlédl v támhletem starožitnictví. Ale ty jsi byla moc zaneprázdňená trucováním.“

„Cože?“ Co nejvíc otočím hlavu a ruce připlácnu na sklo okénka, ale už je pozdě. Obchod už je za námi moc daleko. „Určitě to byl psací stroj?“

„Vím, jak vypadají, Gin. Měla by sis ho koupit,“ řekne se smíchem. „Už teď čteš starý divný knížky. Až si ho pořídíš, můžeš ještě k tomu dělat úkoly na starým divným přístroji.“

„Knížky od Agathy Christie nejsou divný! Kdybys zkusil číst něco jinýho než obaly od brambůrků, tak bys souhlasil!“ V hlavě mi vyskočí představa psacího stroje, o kterém sním už měsíce. Je černý, naleštěný a dokonalý. Představuju si, jak za ním sedím a pod rukama mi vzniká další bestseller. Přesně jako Agatha. Tak jo, když nemůžu na kurz psaní, budu se tohle léto učit sama.

Tatka zastaví na parkovišti. Když se odpásává, ve zpětném zrcátku se na něj po očku podívám. Naše oči se střetnou. „Už se na mě nezlobíš, že ne?“

„Nezlobím. Jenom jsem zklamaná.“

Vzdychne. Dlouze a protáhle, jako kdyby právě slyšel tu nejhorší možnou zprávu. „Prosím, nebuď. Dej tomu šanci, ano?“

Sepnu ruce tak silně, až mi zbělají klouby. „A co ty pověry? Ty *pověsti*. Těm mám taky dát šanci?“

V autě zavládne ticho. Až doteď mamka s tátkou netušili, že jsem si Woodmoor sama prostudovala. Jenže dobrý detektivní spisovatel *vždycky* musí dělat průzkum.

Tatka zavře přední dveře a pak otevře ty moje. Tváří se vážně. „Tak jo, detektive. Vyklop to. Co jsi vyštourala?“

„Ále, jenom že tady všichni věří, že v lese kolem zámečku žijou zmutovaný příšery.“

Stopaři. Tak místní nazývají příšery s velkými hlavami a přísahají, že jsou lesy obklopující zámeček těmito stvůrami protkané. Říká se, že nějaký šílený vědec před sto lety dělal strašné experimenty na lidech, ze kterých se pak staly tyhle zmutované příšery. Jednoho dne stvůry zabily doktora, utekly do lesů a vytvořily systém tunelů, ve kterém údajně žijí dodnes. Někteří přísahají, že v noci viděli, jak je z lesa pozorují svítící oči. Jiní tvrdí, že

když člověk zastaví na příliš dlouhou dobu, vplíží se pod auto a jedou domů s ním.

Na čem se ale všichni shodnou: žijí v lesích okolo zámečku, ve kterém budeme bydlet. Supeeeeeer.

Leo vytřeští oči. „Jaký mutanti? Něco jako kojoti nebo tak?“

Pomaloučku zavrtím hlavou a vycením na něj zuby. „Kdepak. Jsou mnohem, mnohem horší než kojoti.“

„Dost,“ řekne taťka přísně. „Ty pověry nejsou vůbec pravda. Jsou to jenom hloupé táborákové historky, které si tu lidi vykládají, aby se navzájem strašili, nic víc.“

Možná. „Ale jestli je ten zámeček tak super a historky o stopařích jsou fakt jenom fámy, proč si tě lidi z muzea najali?“ domáhám se odpovědi. Mamka vždycky říká: „Na každém šprochu je pravdy trochu.“ A ty historky nemohly vzniknout jen tak. Otázka je, jestli vznikly na základě pravdivých informací, nebo je to všechno jenom vymyšlené, jak říká taťka.

„Tohle už jsme spolu probírali, Ginny. Prosím, nenech svoji představivost, aby ti přerostla přes hlavu a vymýšlela důvody, proč panikařit, ano?“ odpoví taťka.

Frustrovaně se zabořím zpátky do sedačky. Jasně, že mi ty historky o stopařích vyčítá. Mamka s taťkou si myslí, že se příliš často na něco ptám a panikařím ve chvílích, kdy k tomu není žádný důvod. Ale já prostě ráda zvažuju všechny možnosti. V kapse nahmatám píšťalku na zahánění divoké zvěře, kterou jsem si před naším odjezdem koupila v obchodě s outdoorovými věcmi. Podle internetu tady medvědi *jsou*, a když se nějaký ukáže, moje rodina bude celkem vděčná, že jsem na ně připravena!

„Moment.“ Leo vyskočí z auta, a než zavře dveře, hodí na sedačku basketbalový míč. „Co teda sakra jsou ti stopaři?“

„Je to výmysl a už se o tom nehodlám bavit!“ štěkne taťka. Promne si spánky a povzdychne si. „Omlouvám se. Já jenom nechci, aby byl tenhle výlet od začátku pokazený. Můžeme se prostě domluvit, že tyhle pitomé povídačky budeme ignorovat?“

„Souhlasím s taťkou. Berme to z té dobré stránky. Budete bydlet v rozlehlém zámečku. Zámečku! Budete se cítit jako princezna.“ Mamka si Lea přitáhne k sobě a ten skončí zajatý v jejím objetí. Udělám krok stranou. Možná jim jednou odpustím, ale teď to nebude.

Taťka si toho všimne. Pokyne mamce a Leovi, ať jdou napřed. Pak se znovu obrátí na mě se skoro stejným výrazem, který měl Leo, když jsem ho tenkrát přesvědčila, aby snědl citron. „Hele. Mamka na celý měsíc zrušila doučování, aby tady mohla být s námi, a tvůj brácha si nejspíš mohl najít nějaký basketový tábor. Oba dva dělají maximum pro to, aby si to užili. Kdyby ses o to pokusila, možná bys zjistila, že tady není všechno tak hrozné.“

Jakmile to dořekne, vykoukne sluníčko. Lehký vánek s sebou přinese vůni jezera. Rozhlédnu se kolem sebe a poprvé si všimnu, že ulice, ve které parkujeme, je hezká. Vlastně moc hezká. Chodníky jsou lemované květinami a výlohy malých obchůdků jsou vyzdobeny vším možným, od domácích marmelád po ručně pletené šály.

„Celkem to ujde. Je ten zámeček blízko?“ zeptám se v rámci snažení o optimismus, přestože uvnitř sebe cítím takovou temnotu, že by mohla konkurovat barvě těch spálených sušenek.

Taťka z kapsy vyndá mobil, klikne na ikonku domečku a přes celý displej se zobrazí mapa. „Je to necelých pět kilometrů. Teď jsme tady.“ Ukáže na malou modrou šipku. „A Woodmoor je tady.“

Nastane dlouhá chvíle ticha. Taťka zastrčí mobil zpátky do kapsy. „Říkal jsem ti, že si můžeš vybrat pokoj jako první?“

Zbystřím. „Dřív než Leo?“

„Dřív než my všichni.“ Na tvářích se mu objeví široký úsměv. „Chci za to jenom to, abys tomu dala šanci. Vnímej to krásné místo, kde budeme bydlet, a užívej si léto. Platí?“

Znovu se rozhlédnu po centru Saugatucku. Na dveřích knihkupectví na druhé straně ulice visí nápis *Hledáme výpomoc*. Možná by vzali dvanáctiletou holku. Doporučovala bych zákazníkům, které detektivky si mají přečíst. To by mi šlo skvěle. Kdyby mi to dovolili, dělala bych klidně i ty nudné věci jako třídění knih do regálů. Očima se vrátím k taťkovi a poprvé cítím naději. „Platí.“

KAPITOLA TŘETÍ

Plácnu Lea přes ruku, která se natahuje po posledním kousku mojí obložené bagety, a rychle ten kousek spolknu, než vlezu zpátky do auta. Když jste v blízkosti mého bráchy, riskovat se nevyplácí. Mamka ze srandy říká, že má bezedný žaludek, ale já myslím, že to tak možná doopravdy je. Beze srandy.

Auto se dá do pohybu a vyrazíme směrem k místu, které se po dobu následujícího měsíce stane naším domovem. Vidím, jak za oknem ty hezké restaurace a obchůdky postupně mizí. Za chvíli už vidím jen prázdnou, opuštěnou silnici. Po obou stranách se tyčí vysoké stromy, které stejně jako baldachýny nad postelí zabraňují sluníčku, aby proniklo dovnitř.

„To na internetu byla pravda,“ zamumlám.

Mamka zvedne hlavu od telefonu a podívá se na stromy. „Co přesně, broučku?“

„Že je to uprostřed ničeho.“ Silnice se čím dál víc zužuje, až z ní nakonec jsou jen dva úzké pruhy protínající čím dál hustší les. Přesně ten les, ve kterém údajně žijí stopaři.

„Zámeček je na okraji národního parku. Bude tady ticho... a klid,“ řekne taťka. „Žádné hlasité policejní houkačky. Jenom my a krásy Michiganu.“ Ve zpětném zrcátku zachytí můj skeptický

výraz. „Myslím to vážně! Žít ve městě je super, ale hrozně to vyčerpává. Proč to tady nevyužít k odpočinku a odreagování?“

Cesta, na kterou odbočíme tentokrát, je ještě užší než ta předchozí. Má dva úzké pruhy a klikatí se jako had mezi obřími stromy. Zalapám po dechu, když se stromy na pravé straně konečně rozestoupí a otevře se pohled na pastvinu s gigantickou cihlovou budovou. To je ono? To je Woodmoor?

Je to... Je to...

„Strašidelný,“ přečte mi Leo myšlenky.

„Áááále,“ odfrkne si taťka. „Woodmoorské panství je úžasné. Jestli vám přijde strašidelné, tak jenom kvůli tomu, že je na kraji města. Vyrostli jste přece ve velkoměstě! Nejste zvyklí na odlehlá místa.“

„Navíc je venku zataženo. To je pak vždycky všechno pochmurnější,“ dodá mamka energicky.

Ani náhodou. Zámeček není strašidelný kvůli tomu, že je odlehlý, nebo protože slunce najednou zmizelo za mraky. Je strašidelný, protože vypadá jako obrovská halloweenská dekorace.

Jak se blížíme, očima skenuju budovu. Není velká. Je *extrémně* velká. Do hnědých cihlových zdí je zasazeno aspoň třicet zatemněných oken a velké vchodové dveře jsou lemovány několika oprýskanými sloupy. Je naprosto jasné, že uvnitř to nevypadá jinak než ošklivě. Je to tam nejspíš polorozpadlé a skončí to tak, že budu spát na lehátku nebo ve spacáku. Nebo třeba budu mít takovou smůlu, že propadnu nějakou dírou v podlaze.

Klikatící se cestou dojedeme k parkovišti pod zámečkem. Na jeho okraji stojí hlouček lidí, kteří si dům fotí. Jakmile nás spatří, rychle dají mobily dolů a zamíří k jedinému dalšímu autu na parkovišti.

„Co to dělali? Proč si ten dům takhle fotili?“ zeptám se.

„Asi je jenom zajímavá jeho historie,“ odpoví tatka. „Nebo možná architektura.“

Sleduju, jak jejich auto šnečím tempem projede kolem a jak jeho pasažéři z Woodmooru nespouští své doširoka otevřené oči. Nevypadají jako nadšenci do historie. Ani do architektury. Vypadají... vzrušeně? Těsně předtím, než jejich auto opustí parkoviště, si všimnu, že jeho zadní strana je celá pokrytá samolepkami. Na jedné z nich je napsáno:

VAROVÁNÍ:
TOTO VOZIDLO NEČEKANĚ ZASTAVUJE
U STRAŠIDELNÝCH DOMŮ.

Takže máme vysvětlení. Lidi, kteří mají rádi strašidelné domy, mají taky nejspíš rádi historiky o stopařích. Pravděpodobně si sem zajeli vyfotit místo, kolem kterého se v noci toulají stopaři a hledají kempaře, které by mohli polapit. *Místo, kde budu následující měsíc bydlet.*

Při vystupování z auta vytřeštím oči na to, co vidím před sebou. Všude kolem je tráva obklopená tmavými kymácejícími se stromy.

Mamka z auta vydoluje můj kufr a ten s zuchnutím dopadne na zem přede mě. Jemně se dotkne mého ramene. „Ginny?“

„Jo. Promiň.“ Nepřítomně popadnu kufr a pohledem se pořád vracím k zámečku. Je tmavý. Znepokojující. Temné stromy stojí v pozadí jako varování. Přimhouřím oči, když si všimnu, jak se na sloupku z posledních sil drží dřevěná destička. Na ní jsou bílou barvou načmáraná slova ZÁKAZ TÁBOŘENÍ. Najednou ucítím studený závan větru, který jako by patřil do jiného

ročního období. Rozcuchá mi vlasy a hodí mi je do tváře. Jen stěží přesvědčím své tělo, aby se nezačalo třást.

Takhle léto nemělo vypadat.

„Máš pravdu,“ řekne Leo tiše.

Otočím se na bratra a překvapí mě jeho zasmušilý výraz. „Co?“

„Tohle *je* špatný.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Po cestičce vedoucí nahoru k zámečku táhnu svůj kufr. Podél ní jsou v oprýskaných květináčích zasazené neudržované květiny a před hlavními dveřmi stojí dřevěná lavička. Tráva na předním záhonu vypadá polomrtvě. Má světle zelenou barvu, skoro žlutou, sem tam protkanou hnědými trsy. Očima se vrátím k budově a chvilku se zastavím u části cihlové zdi vedle hlavních dveří, která vypadá, jako by na ní bylo něco napsané.

Pro...

Vlivem větru se pohnou keře před zdí a zbytek nápisu zakryjí.

Těžké dřevěné dveře se skřípavě otevřou. Taťka dovnitř od-táhne pár kufrů a dveře podrží, abychom ho mohli následovat.

Když si moje oči zvyknou na tmou, poprvé spatřím vnitřek našeho prázdninového domu. Před námi se táhne dlouhá chodba. Na vybledlých žlutých stěnách visí zastaralé nástěnné lampy a mezi nimi je pár nahodilých obrazů. Na konci chodby sem díky velkému čtvercovému oknu přichází dostatek světla na to, abych identifikovala schodiště vedoucí nahoru.

Tik.

Tik.

Tik...

Vzdálené tikání odvede moji pozornost od schodiště. Moje ruka sevře madlo kufru pevněji, zatímco si přeju, abychom byli kdekoliv jinde, jen ne tady.

„No? Co myslíte, děti moje?“ zeptá se taťka a vyvede mě tak z transu.

Divně to tu smrdí. Zatuchle, jako oblečení ve staré cedrové skříni babičky Annie. „Je to hezký,“ zalžu nerada. Taťka se špatně cítí už teď a nechci to ještě zhoršit. Někdy je prostě jenom ztracený. I když mě naštvál, i když mě štve *tohle místo*, vím, že nás nebral do Michiganu, aby nám zkazil léto.

„Je to hezké, vid’?“ zašvitoří mamka a zubí se u toho. „Přesně tohle letošní prázdniny potřebujeme. Čerstvý vzduch, fajn lidi.“

Chabě se usměju a přeju si, abych byla víc jako mamka a dokázala ignorovat tu příšernou atmosféru, kterou tohle místo vyzařuje. Mamka je jeden z neoptimističtějších lidí, jaké znám.

Ale i tak úplně nechápu, jak může vnímat optimisticky tenhle zámeček, ve kterém právě stojíme. Měla bych z toho místa husinu, i kdyby se mi staré budovy líbily – což ale absolutně nehrozí.

Mamka prsty přejeje po rámu jednoho obrazu a smutně se usměje. „Udělalí skvělou práci, když to tady poprvé rekonstruovali, ale chápu, proč tě potřebují. Mohlo by to tu být trochu míň... hmm, zlověstné?“

Na taťkově tváři se objeví uličnický úsměv. Takový, který nasadí vždycky, když je všechno podle něj. Vtipné je, že se mi zdá, že vždycky chce pravý opak toho, co chci já. Jsme jako oheň a voda. On v tomhle místě vidí příležitost. Já vidím... no, hlavně staré věci. To je jedno. Stejně mě tu nejvíc štve věci, které *nevidím*.

Nevidím Eriku a nevidím svoji útulnou postel, ve které jsem měla v plánu si každý den přispat. Nevidím ani televizi!

„Souhlasím. Má to trochu pochmurnou atmosféru,“ řekne taťka při nakouknutí do další místnosti. „Jenom doufám, že není příliš pozdě na to ji změnit. Je to tu tak kouzelné.“

Necháme kufry v chodbě a následujeme taťku na prohlídku přízemím. Je tu obrovská místnost se staromódním gaučem a krbem, jídelna, jejíž stěny jsou celé pokryté malbou hradu a mužů na koních, a kuchyně. Ta mě zaujme hlavně proto, že působí tak obyčejně. Stěny zdobí jednoduché bílé skříňky. Žádné speciální spotřebiče. Dokonce i sporák je malý. Má jenom čtyři plotýnky namísto šesti, které máme doma.

To mi připomene mamčino předsevzetí.

„Jak tady budeš péct?“ zeptám se. „Je to tu celkem malý a prázdný.“

Mamka si založí ruce v bok a přikývne. „Hm, nevím. Myslím, že je to v pohodě. Nejsem profesionál, takže toho moc nepotřebuju.“

„A co mixér?“ vzpomenu si na zbrusu nový mixér, který má mamka doma. Koupila ho teprve před měsícem a je to teď její chlouba a radost. Jestli ho zapoměla, možná bychom se pro něj museli vrátit. A až bychom byli doma, možná by si taťka uvědomil, že celý tenhle nápad byl ztrátou času, a rozmyslel by si to. „Nemůžeš péct bez mixéru.“

Mamka se chápavě usměje. „To bude v pohodě. Mixér je v kufru auta, a když zjistím, že jsem něco důležitého nechala doma, ve městě je super obchod s kuchyňskými potřebami.“

Poklesnou mi ramena.

Potom, co projdeme knihovnou a místností určenou ke stolování, se dostaneme zpátky do chodby, ve které čekají naše zavazadla.